

Сполука

Валер'ян Поліщук

Тільки обидві мені
Можуть життя насотати:
Ти, Україно гострореальна,
Чуттям і бурлінням мільйонів жива,
Ти, що мої нерви сучеш, як пряля,
Щоб ізв'язатись нитками живими
З народами світу в мережу одну;
Одне одного ми закликаєм спішити
На поле дозрілих культур;
Ти дітей-крикунів
Наставити хочеш на сталу дорогу
І моїми устами говориш до них.
А друга вихриться в ідеях сузірних —
Довговійї племін комун,
Що з блакитних висот
Загляда в моє серце, немов у колодязь;
А звідти, з безодні його,
Грайним рефлексом
Відгомін другого саява
Лунає рокоше
В цямринні широкому днів.
Разом зливаєтесь ви,
Два чуття негасимі,
В наче хімічну сполуку:
Ніяк не розняти вас.
Перетягнетесь так
Крізь усе життя моє,
І лиш та пазурата
Німотною безтямою
Розірве надвоє той сплав,
Як і серце моє вкупі з вами:
В рідну землю піде одна половина,
У вселюдське повітря — друга...
1924 р.